

PERE FAURA, PÀNIC A LA DISCO

Ballar no és sempre sinònim d'alegria. El coreògraf Pere Faura es planteja a *Sweet tyranny* la qüestió de la tirania en el món de la dansa –¿qui mana? ¿qui explota a qui?– a través de vuit números musicals famosos. És la segona part de la trilogia *Sweet suites*. (P. 06)

'SWEET TIRANNY'. MERCAT DE LES FLORS
27-29 DE GENER I 3-5 DE FEBRER

LA SETMANA DEL 'PLAY'

27 DE GENER - 2 DE
FEBRER DEL 2017

Un tirà a la disco

Pere Faura explora el costat més fosc de la creació coreogràfica a '*Sweet tyranny*'. La peça recrea vuit números de musicals famosos per parlar de les relacions de poder a la feina i a l'oci

ESCENES

U El principi de tot. L'exèrcit i Hollywood. Pere Faura (Barcelona, 1980) parla de la doble via que ha utilitzat l'Amèrica de Trump abans de Trump per conquerir el món. Ell s'hi va rendir de jove, per culpa d'uns musicals que s'injectava en vena, de Grease a A chorus line passant per Flashdance i Mary Poppins, que el van empènyer a fer-se ballarí i coreògraf. Fa anys que va descobrir les trampes de l'American Way of Life que vehiculen. Però té la valentia de no expulsar-los de la seva biografia i de qüestionar-los sense deixar-los d'estimar.

Dos. Més treball de camp. Pere Faura portava moltes hores de disco als malucs quan va decidir que es dedicaria professionalment a la dansa. I aleshores va començar a entrar en *loop*. Podia estar vuit hores a l'estudi treballant, i després anar-se'n de farra i estar vuit hores més ballant a la pista. I això sense parar d'analitzar-ho tot. Perquè Faura, un dels coreògrafs contemporanis més originals, encarna en ell mateix una dicotomia gens esquizofrènica: certa reacció al·lèrgica a la dansa heremètica, i una gran inquietud intel·lectual.

Tres. *Sweet tyranny* forma part de *Sweet suites*, una trilogia sobre la dansa en la seva doble dimensió, lúdica i professional, que es va estrenar el novembre passat al Temporada Alta amb *Sweet fever*. El '*fever night*' massiu i repetitiu. Durant 45 minuts, un grup de voluntaris prèviament entrenats repeteixen el número més icònic de la pel·lícula *Saturday night fever* i de la història dels films musicals. El tríptic el completarà *Sweet precarity*. *Flashdance as a false dance*, actualment en preparació. Si el primer se centrava en el costat lúdic de la dansa, l'últim parlarà del món professional. Entremig, fent de frontissa, *Sweet tyranny*.

Quatre. Qui mana aquí. Les conductes autoritàries, queda clar, són l'eix de la part central de la trilogia. I, segons les entén Pere Faura, que per alguna cosa és l'ideòleg de tot aquest muntatge, la tirania es desplega en tres direccions: el coreògraf amb els seus ballarins; l'artista amb el públic, perquè tot creador disposa d'una plataforma privilegiada per expressar-se només pel fet de ser-ho; i el sistema respecte al coreògraf, que depèn en massa casos de subvencions i contractacions.

Cinc. Chaplin i Hitler. El desig de parlar de les problemàtiques de la seva professió, un dels motors creatius de la peça, va portar Faura a buscar la pitjor cara d'ell mateix. Avesat a papers amables, ha accedit a revestir-se de fosc per treure a la llum egos, gelosies, precarietat, la frustració que pot provocar haver de sentir de manera recurrent que dedicar-se a allò que ens apassiona és impagable. Ell és el tirà a la disco. I a la sala d'assaig. Terreny rrelliscós, ves a saber si la professió es pren l'autocrítica amb esportivitat. Però Faura sap que riure és una bona manera de parlar de les coses més serioses. I per si algú ho dubta, evoca Chaplin ridiculitzant Hitler a *El gran dictador*.

Sis. El costat *macarra*. Aquest és el qualificatiu que Faura utilitza per definir la peça, la més gran que ha fet des del seu retorn a Barcelona després dels seus anys de formació i feina a Amsterdam. Ho diu en el sentit de situar una cosa fora dels seus límits, desconstruir-la. I ell ho fa amb els musicals i amb la dansa d'estudi: els dissectiona per assenyalar-ne els vicis, des del masclisme i la voluntat al·ligonadora dels primers a les contradiccions del ballarí i el coreògraf professional.

Set. Vídeo i DJ. A més del ball i els textos autobiogràfics dits pel mateix Pere Faura, *Sweet tyranny* utilitza imatges documentals antigues extretes de l'immens arxiu de Joan Escofet, que n'ha fet l'edició, i inclou

sessió de DJ a càrrec d'Amaranta Velarde. Imatge i so per ajudar a desconstruir, també, la idea de la felicitat, de l'amor, de la feina, de la família i de la condició femenina estereotipada des dels clixés dels musicals.

Vuit. El vuit és un número cabdal en la dansa. És a l'essència dels compassos en els musicals, i també en la música *techno*. "Els ballarins comptem de vuit en vuit", diu. Oci i feina marcats per l'infinit vertical. Són vuit els ballarins de *Sweet tyranny*, creat en coproducció amb el Mercat de les Flors. Són vuit els números musicals que formen part de l'espectacle. Vuit números ballats dues vegades. De l'u al vuit i del vuit a l'u. Aplaudiu si us ha agradat. Atenció, espòiler. Els ballarins no sortiran a saludar. El tirà del coreògraf vol tots els elogis per a ell sol. **BELÉN GINART**

TRISTÁN PEREZ-MARTÍN